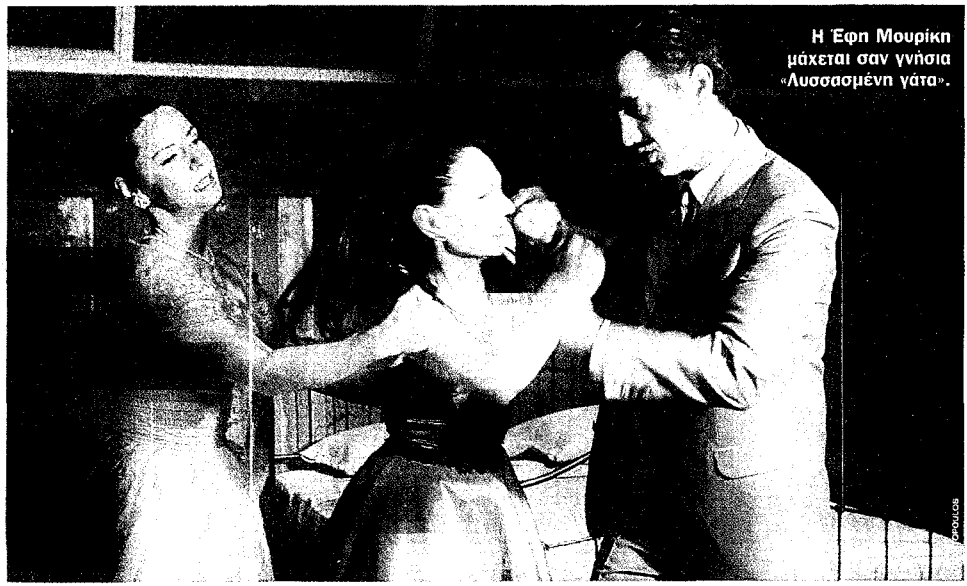
11 - 16 Απρ. 2003

Η Έφη Μουρίκη μάχεται σαν γνήσια «Λυσσασμένη γάτα».

Λυσσασμένη γάτα

Νέο Ριάλτο

Από την **Ελένη Πετάση**

Ανατόμος της αμερικανικής ψυχής, που διύλισε στο «εργαστήριό» του τις αναπόφευκτες νευρώσεις, τα επώδυνα πελαγοδρομήματα της φαντασίας και τις αυτοκαταστροφικές τάσεις των διαψευσμένων συμπατριωτών του, ο Τενεσί Ουίλιαμς (1911-1983) είναι από τους συγγραφείς που εκπροσώπησαν μεταπολεμικά τη χώρα του. Τα έργα του στοιχειώνονται από αυτοβιογραφικές μνήμες που αντανακλούν το αρρωστημένο πορτρέτο μιας συναλλακτικής κοινωνίας, η οποία στηρίζεται στην προδοσία, τον πουριτανισμό, την υποκρισία και το ψέμα. Κατ' επέκτασιν διακατέχεται από το αίσθημα της αποτυχίας και οι απομονωμένοι άνθρωποί της είναι θύματα αυτής της αξιοθρήνητης συνθήκης, μία πινακοθήκη ερειπίων που συμπιέζουν το ερωτικό ένστικτο, καταφεύγουν σε ενοχικές φαντασιώσεις και πνίγουν την απογοήτευσή τους μέσα στο αλκοόλ. Στην ανέλπιδη δραματουργία του, με τα κατακερματισμένα γυναικεία πορτρέτα και τους ακινητοποιημένους απόβλητους, δύο κείμενα επιτρέπουν σε κάποιες λάμψεις αισιοδοξίας να παρεισφρήσουν στο συνθλιμμένο κόσμο του: «Καμίνο Ρεάλ» (1946) και «Λυσσασμένη γάτα». Σ' αυτό το τελευταίο οι «ήρωες» δεν αφήνονται στο έλεος της παραίτησης, ούτε μηρυκάζουν μέχρι τέλους το αδιέξοδο προσωπικό τους δράμα. Αντιδρούν, έστω και με κίνητρο το υλικό όφελος. Επιπλέον, είναι από τις λίγες φορές που οι ψυχολογικές συγκρούσεις αιτιολογούνται και δεν μένουν στη σφαίρα του κενού. Στην προκειμένη περίπτωση η οικογένεια του Ουίλιαμς εκδηλώνει την αρπακτικότητά της με αφορμή τον αναμενόμενο θάνατο του αυτοδημιούργητου, πάμπλουτου πατέρα δυνάστη. Ο Νικ, πρώην αθλητής και νυν αλκοολικός, που διακατέχεται από το φόβο ενός ομοφυλοφιλικού πάθους και απωθεί την πιθανότητα τεκνοποίησης, «υποτάσσεται» εν τέλει στην άπληστη δύναμη της γυναίκας του εν ονόματι του συμφέροντος. Η Μάγκι, με αναπτυγμένο το αίσθημα επιβίωσης, είναι η «γάτα» που δεν διστάζει να περάσει από την επιτηδευμένη αθωότητα στην επίθεση προκειμένου να πετύχει το σκοπό της. Ο άλλος αδελφός και η καρπερή γυναικούλα του εκδηλώνουν ωμά τις αδηφάγες προθέσεις τους. Η παράσταση του Βλαδίμηρου Κυριακίδη είναι αξιοπρεπής παρότι δεν μεταφέρει τη σκοτεινή ποιητική ατμόσφαιρα του έργου. Ο ίδιος σχεδίασε προσεκτικά το διαλυμένο ήρωα που υποδύεται και την ενοχική του στάση απέναντι στη συναισθηματική και ερωτική του χρεοκοπία. Η Έφη Μουρίκη (Μάγκι) έπεισε με τον πρωτογονισμό της αλλά δεν ήταν σε θέση να ελέγξει τις μεταπτώσεις της. Ο Πέτρος Φυσούν (πατέρας) μετέδωσε τη σιγουριά της τεχνικής του και η έμπειρη καρατερίστα Αντιγόνη Γλυκοφρύδη ξεχώρισε με την αξιοσημείωτη άνεσή της. Ο Πρόδρομος Τσουνίδης και η Τόνια Ζησίμου ακολούθησαν ασθμαίνοντας. Οι επιμέρους καλές ερμηνείες δεν κατάφεραν όμως να αναχαιτίσουν την αίσθηση ενός ξεπερασμένου θεάτρου. Σ' αυτό συνέτειναν το μίζερο, ψεύτικο σκηνικό της Φ. Κουτσουμάνη και οι απλοϊκοί φωτισμοί του Παναγιώτη Μανούση. Αναρωτιέμαι πόσο ωφέλιμες είναι αυτού του μικρού αναστήματος προσπάθειες, έστω και αν ενδεχομένως παρασύρουν –λόγω τηλεοπτικής φήμης– το ευρύτερο κοινό να παρακολουθήσει δραματουργίες υψηλών απαιτήσεων.